

PŮLNOČNÍ ODHALENÍ

AL
press

edice
KLOKAN

Melinda Leigh

edice
KIOKAN

PŮLNOČNÍ ODHALENÍ

Melinda Leigh

edice
KLOKAN

Copyright © 2012 by Melinda Leigh

All rights reserved.

This edition is made possible under a license
arrangement originating with Amazon Publishing,
www.apub.com, in collaboration with

Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Hana Černá 2017

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Midnight Exposure
vydaného nakladatelstvím Montlake Romance,

P.O. Box 400818, Las Vegas, NV 89140

přeložila Hana Černá

Redakční úprava Melita Denková

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2018

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-719-8

Knihu věnuji rodině.

Manželovi a dětem, protože věřili v můj úspěch dřív, než jsem ho dosáhla; mamince za knižní záložky a jejich distribuci po státě New Jersey; tatínkovi za to, že koupil spoustu výtisků a věnoval je všem známým a přátelům; babičce, od níž jsem se již útlém věku poučila, že dobrý příběh začíná vraždou, a dědečkovi, který přesvědčil knihovníky v širokém okolí, aby mé knihy zařazovali do inventáře.

Vaše podpora pro mě znamená mnohem víc, než dokážu vyjádřit slovy.

Kapitola 1

31. ŘÍJEN

„Přisahám, vole, že se z toho dostaneme.“
„OK...“ John potlačil zaúpění. Vandr v Maine dopadl mizerně. Navíc už dva dny bloudí v hlubokém lese, což je ještě otravnější. V nose ho zaštípal mrazivý vzduch provoněný borovicí... „Cítím kouř.“

„Já taky. Super.“ Kamarád Zack si nahodil batoh na úzká ramena. „Jdeme správným směrem.“

„Snad jo,“ přikývl John ne příliš přesvědčivě. Poprašek nového sněhu pocukroval stopy vysoké zvěře jako čerstvě upečený koláč. Proč se John nechal spolubydlicím Zackem přemluvit k tomu, že stráví zimní prázdniny kempováním? „Pokud ovšem právě nehoří les,“ dodal.

„V tuhle roční dobu?“ Zack zakroutil hlavou. „Určitě je někde poblíž kemp.“

John se rozhlédl. Holé koruny stromů čněly k zatažené obloze jako gigantické kostnaté prsty. „Totéž jsi říkal před hodinou. Fakt nechceš zůstat rovnou tady?“

Zack se otočil ke kamarádovi. „Poslyš, zhýčkaný měšťáku. Jestli do půl hodiny nenarazíme na kemp, postavíme stan a rozděláme oheň.“

„Mně nevadí zima, v Chicagu taky nemáme tropy, ale děsí mě to ticho a tma.“ Žádné pouliční osvětlení a neo-

nové reklamy. John si přetáhl fleecovou čepici přes uši a několikrát poskočil, aby rozproudil krev v prochladlých nohou.

Zack se zhluboka nadechl a vypustil obláček mrznoucí páry. „Posvátný klid,“ liboval si.

„Příšerné,“ opravil John kamaráda. Zvedl pohled k nebesům a v duchu jim děkoval za přijetí na Uměleckou akademii v Chicagu. „Kámo, není tvoje vina, že jsme za-bloudili. Jestli ovšem považuješ tenhle výlet za legraci, jsi šílenec.“

Johnovi rodiče doufali, že návštěva vysoké školy mimo domov syna konečně uchrání před neblahým vlivem velkoměsta. Jak se mýlili! Nejspíš netuší, že Stephen King pochází z Maine.

Hoši obešli kupu balvanů a zastavili se. Kousek před nimi plápolal oheň a ozývalo se tiché mumlání. „Slyšíš? Lidské hlasy,“ vydechl John s nadějí.

„Neříkal jsem, že všechno dopadne dobře?“ Zack plácl kamaráda do zad a vyrazil vpřed. Při každém kroku zapras-kaly zmrzlé nebo suché borovicové větvičky. „Haló!“

Nikdo neodpověděl. Hlasy najednou ztichly, jako by někdo vypnul rádio. John se zaraženě zastavil a v zátylku ho podivně zamrazilo.

Zack pokračoval k místu, odkud ještě před okamžikem slyšel mumlání. „Co je tohle, sakra?“ zaklel, jakmile se prodral nízkým podrostem a rozhlédl se.

John ohnul silnou smrkovou větev. „Cože?“ Pružná větev se vymrštila zpátky a taktak uskočil. Naskytl se mu pohled na mýtinu o rozměrech poloviny basebalového hřiště, lemovanou dřevěnými kůly silnými jako telefonní sloupy a výškou odpovídajícími průměrné mužské postavě. Uvnitř velkého kruhu bylo zatlučeno pět kratších tak, aby vznikl obrazec připomínající srpek měsíce. U vel-

kého plochého kamene v centru oblouku šlehaly z mělké jámy vysoké plameny. Divočina Johnovi nic neříkala, ale při pohledu na podivnou scénu se ho zmocnila nevysvětlitelná úzkost a strach. Rozhlédl se po mýtině. *Kam se poděli lidé?* Byl si naprosto jistý, že slyšel hlasy. Teplo od ohně sálalo až k němu a příjemně rozechvívalo zkrchlé prsty, že měl nutkání popojít o pár kroků blíž k ohništi.

Něco ho drželo na místě.

„Haló?“ zavolal Zack znovu, než ho John stačil zarazit.

„Pššt. Něco tu nehraje,“ upozornil kamaráda tiše.

Zack byl odborník přes stromy a zvířata, zato John si na jaře zachránil kůži před partou pouličních násilníků jen díky schopnosti vycítit nebezpečí. A v téhle chvíli ho instinkt nabádal k útěku. Zadíval se doprostřed kruhu. Na lesklé námraze byl nějakou tmavou tekutinou opsaný menší kruh, jako by někdo potřeboval označit konkrétní místo.

John natáhl ruku, aby Zacka zadržel, jenže ten už vykročil vpřed – do kruhu.

„Co tu hledáš?“ Zpoza jednoho sloupu vystoupil muž – přesněji silueta mužské postavy v dlouhé tmavé kutně, jejíž kápě mu částečně zakrývala obličej. Johnův šestý smysl spustil alarm. Tohle místo vyzařuje silně negativní vibrace.

„Zabloudili jsme.“ Podle tónu hlasu Zacka prvotní nadšení opustilo.

Muž udělal tři kroky k Zackovi. „Překročil jsi hranici.“

John stál jako přikovaný, nebyl schopný vstoupit do kruhu za kamarádem. Ta hranice představuje cosi osudového.

Muž v kutně se pohnul. Ve světle měsíce se zaleskla čepel nože a prořízla bílou kůži Zackova hrdla. Z úst se mu vydral chrčivý zvuk a tělo se zhroutilo na zmrzlou zem.

Poslední výdech se proměnil v chumáč páry. Krev vytékající z rány na zasněženou zem připomínala první tahy malířova štětce na bílém plátně.

John stál v hlubokém sněhu s vytřeštěnými očima, paralyzovaný hrůznou scénou. Nevědomky se dotkl krku. Při pohledu na bílou páru líně stoupající z potůčku krve mu prázdný žaludek sevřela nevolnost. Potřepal hlavou, odtrhl zrak od Zackova mrtvého těla a obrátil pozornost k postavě v kutně. Muž k němu prudce otočil hlavu. Ruku s nožem spustil podél těla, do čerstvého sněhu se propadla poslední kapka Zackovy krve.

John nebyl schopný přemýšlet, avšak bytostný pud sebezáchrany ho nakopl k akci. Odvrátil se od tepla ohně a od muže, kterého ještě před pár minutami považoval za záchránce. V záchvatu nepopsatelného strachu a paniky se rozběhl do temného lesa. Na křehké sněhové krustě co chvíli uklouzl, jak se zběsile prodíral hustým borovicovým porostem. Kudy? Chaoticky se rozhlédl. Monotónní okolí mu bylo cizí a neměl se podle čeho zorientovat. Zastavil se. Za sebou slyšel šustění pomalých kroků – pronásledovatel neměl naspěch.

John klopýtal vpřed, nemotorný robot na pochroumaných nohách, větve ho šlehalý do promrzlé tváře jak ostré žiletky. Skrčil se za široký kmen. Přitiskl si roztřesenou ruku na ústa, aby nebylo slyšet, jak s hekáním oddechuje.

Ten chlap ho uslyší a najde.

Uštvte ho a skolí jak lovec škodnou.

V koruně se rozhoupaly větve a k zemi se snesla lehká sněhová sprška. John by se nejraději schoulil a skryl v dolíku pod stromem jak vyčerpaný zajíc.

Jako kořist.

Zaslechl, že vlevo od něj praskla větvička. Odlepil se od stromu a vrávoravým krokem vykročil vpřed – přímo do

pevné hrudi v černé kutně. Zavrával. Silná ruka ho popadla vpředu za bundu, přitáhla si ho a vytáhla vzhůru, až se musel postavit na špičky. Odvážil se vzhlédnout. Úzkou škvírou v černé kapuci ho pozorovaly ledové modré oči.

Prudký úder pěstí do spánku ho srazil k zemi a v hlavě ucítil pronikavou bolest. Ztrácel vědomí.

A je konec. Ještě že to není horší.

Než se propadl do bezvědomí, prolétlo mu myslí, že se může i mýlit.

Kapitola 2

16. PROSINCE

„Jste na místě,“ oznámil sametový ženský hlas z GPS. Jayne zpomalila a přes čelní sklo si pozorně prohlížela zasněžené okolí. Studovala malou obrazovku navigace na palubní desce. Číslo dvacet sedm, silniční tah šest měla mít přímo před sebou. Obě strany dvouproudové silnice lemoval hustý les, žádná příjezdová cesta nebo poštovní schránka. Zasněžená divočina bez jediné známky civilizace.

Co teď? Černo-bílé okolí se zataženou oblohou... Za jiných okolností by Jayne dojem ze strohé krásy ocenila, jenže teď trčí s džípem uprostřed sněhem zaváté silnice a na ukazateli paliva svítí červená. Je podstatné soustředit se na praktické záležitosti.

Moment... Co je tamhleto?

Zabočila do úzkého lesního průseku. Rafinovaně skrytá za skupinkou borovic uzavírala průsek černá železná brána. Uprostřed jednoduchého ornamentu, přímo pod nápisem SOUKROMÝ POZEMEK, se lesklo pozlacené popisné číslo dvacet sedm. Od brány se zatáčela úzká cesta k místu, kde se mezi holými větvemi rýsoval roh domu. Cedr a sklo. Moderna.

Pro výstředního řezbáře poustevníka velmi neobvyklý dům. Jayne očekávala spíš horský srub nebo pozemek

ohrazený žiletkovým drátem. Zamyšleně potukávala prsty do volantu.

V první chvíli ji napadlo zazvonit na měděný zvonek na sloupku na levé straně příjezdové cesty a předstírat, že za-bloudila. Při troše štěstí ji pán domu pozve dál. Taký se může vrátit do penzionu, kde si rezervovala nocleh se sní-daní. Při večeři projeví zdvořilý zájem o místního řezbáře. Pokud zde R. S. Morgan opravdu žije, někdo ho zná. Nic-méně pochybuje, že se místní rozpovídají.

Nejsnadněji pořídí fotografii, když zazvoní a umělec přijde otevřít, jenže to pak bude muset lhát. Bulvární foto-grafy – na tu nálepku si nemůže zvyknout – nevívaly špe-hované objekty jejich zájmu vlídně. Co když R.S. Morgan chová rotvajlery a má po ruce zbraň? Nejrozumnější bude vrátit se do města. *Bohužel sázky na jistotu a bezpečí mě-siční účty nezaplatí*, povzdechla si Jayne. Mizera nakla-datel jí na pořízení vůbec první fotografie tajemného umělce poskytl pouze týden. Pikantními detaily si Jayne může zajistit extra bonus, jehož výše se bude odvíjet od míry pikantnosti. Týden. Pak Jason vyšle na místo jiného fotografa.

Lékařská péče o bratra není levná a rodina ty peníze nutně potřebuje.

Jayne zapnula bundu, vzala maličký fotoaparát, který pohodlně schová do dlaně. Sotva vystoupila z džípu, za-lkla se v náporu ledového větru. Obklopilo ji ticho, jen svědomí se silně bouřilo.

Jak hluboko jsi zase klesla, pomyslela si s výčitkou.

Rozvážně mířila k bráně, namrzlý sních při každém kroku zapraskal. Pořídí jeden snímek starého řezbáře a půjde po svých. To snad není nesplnitelný úkol.

Hmatala v kapsách po rukavicích, ale zapomněla je v autě. Prstem ztuhlým zimou stiskla zvonek. Nic. Zku-

sila to znovu, mikrofon však zůstával němý. Tím se otevřela další možnost: Vklouzne dovnitř a prohlédne si okolí domu.

Kromě železné brány nebyl pozemek oplocený, stačilo se jen protáhnout kolem kamenného sloupku se zvonkem. Šéfovi by to za žádnou cenu nepřiznala. Fotky všemožných celebrit, které mu prodávala, pořídila za mnohdy bizarních okolností. Když na začátku měsíce fotila ve Filadelfii do turistického průvodce, točil se v historické části města nějaký film. Jedna z hereček doslova padla Jayne k nohám a pozvracela jí boty. Mezi šmírováním kolem cizího domu a nafocením opilé hollywoodské hvězdičky před nočním klubem byl ohromný rozdíl.

Nezáleželo na tom, že účty za léčbu Dannyho rodinu pomalu ruínují, ani že kvůli nim ona a tři bratři přijdou o rodinnou hospůdku. Nešlo dokonce ani o to, že Jayne nebo jiný fotograf poruší umělcovo soukromí. V téhle situaci hraje roli svědomí. Nedokázala udělat další krok, jako by jí podrážky přimrzly k zemi.

Dannymu se daří líp – a to je nejpodstatnější. Začíná si zvykat na omezenou pohyblivost ruky, posttraumatický syndrom slábne. A mizerná finanční situace není pro její rodinu nic nového. V minulosti z ní vždycky nějak vyvázli. Jenže tentokrát se Jayne chtěla podílet na záchraně rodinného majetku. Bratři před ní tajili problémy příliš dlouho.

Strčila fotoaparát do kapsy, protože dostala jiný nápad. Odjede do města a pokusí se kontaktovat záhadného režiséra legálně. Vysvětlí mu, že anonymitou uměnímilovnou veřejnost znervózňuje, a ať stanoví podmínky, za jakých je ochoten nechat se vyfotit. Morální zásady jsou někdy hodně otravná záležitost.

„Potřebujete pomoc?“ ozval se za jejími zády hluboký mužský hlas. Leknutím si přitiskla ruku na srdce a prudce

se otočila. Byla tak zamyšlená, že velký červený pickup vůbec neslyšela přijíždět. Když se vysoký štíhlý muž vysoukal z vozu, mozek Jayne najednou zkratoval. Při pohledu na lehce opálenou tvář pevných rysů ji okamžitě napadlo vzít toho supermana s tmavohnědým vojenským ježkem a smaragdovými očima černobíle, z profilu.

Bože, jestli tohle je R. S. Morgan, pak mění názor na podivínské umělce.

„Promiňte, blokuju vám vjezd. Zabloudila jsem.“ *Zasloužíš na zadek, lhářko.* „Ztratil se mobilní signál a dochází mi benzin,“ dodala a potlačila výčitky svědomí. Poslední větu si nevymyslela. „Jedu do penzionu Black Bear Inn v Huntsville.“

„Minula jste odbočku na okresku asi o patnáct kilometrů,“ řekl s měkkým jižanským přízvukem.

„Aha. Smůla.“

Muž přistoupil blíž a Jayne i při svých sto pětasedmdesáti centimetrech musela zvednout hlavu, aby mu viděla do očí. *Hezké.*

„Do Huntsville je to dalších patnáct. Vystačí vám benzin?“

Jistě že vystačí. Odjezdem ovšem přijde o další informace. „Nejsem si jistá.“ Pššt... Zajde ke zpovědi a celý týden se za ty lži bude modlit Zdrávas Maria.

„Přinesu aspoň galon.“ Sakra, proč ji nepozve dál, když je tak úžasně vstřícný. Kdyby se choval neurvale, usnadnil by jí situaci.

„Vřelé díky. Jayne Sullivanová,“ představila se a podávala mu ruku. Po krátkém zaváhání ji sevřel v teplé, mizolnaté dlani. Všimla si, že má dlouhé, elegantní prsty poznamenané mnoha drobnými jizvami. Současně jako by v ní něco roztávalo a rozpouštělo se jako kousek lahodné čokolády.

„Reed Kimball. Jestli trochu couvnete, zajedu pro ten benzin.“ Uvolnil stisk ruky. Jayne si teprve teď uvědomila, jak pevně ji svírala.

„Jistě. Promiňte,“ vyhrkla rozpačitě. Rozběhla se k vozu.

Železná brána se otevřela a Reed Kimball vjel dovnitř. Za pár minut se vrátil, beze slova odšrouboval nádrž džípu a doplnil palivo. Jayne si pohupováním na špičkách snažila ohřát prochladlá chodidla. „Máte pěkný dům.“

„Mmm...“ zněla odpověď. Reed Kimball nespouštěl oči z kanystru s benzinem.

„Bydlíte tu dlouho?“ vyzvíдалa Jayne.

„Už nějaký čas.“

„Nemáte zdejší přízvuk. Odkud jste se do Maine přistěhoval?“

Postavil kanystr na zem a zašrouboval nádrž. „Tak a můžete jet.“

Najednou se Jayne do zad opřel silný poryv větru a bílý sníh pokryly suché borovicové jehlice. Zdvořilé odmítnutí Jayne připomnělo neznámé okolí a statného, mlčenlivého muže tak nebezpečně blízko. Absolvovala sice kurz sebeobrany a Reed Kimball nepůsobil násilnický, přesto se v divoké krajině cítila jaksi nesvá a bezbranná.

Uklidni se. Kdyby měl zlé úmysly, neposlal by tě pryč. Podvědomí však rozumný argument ignorovalo a v lícni kosti ucítila známou bolest. Nasadila nucený úsměv. „Ještě jednou díky.“ Doufala, že nepostřehl, jak se jí zachvěl hlas.

Reed Kimball ustoupil a ona otevřela dveře džípu. „Prohlašuji se tady silná vánice, buďte opatrná,“ varoval ji.

„Vynasnažím se. Pěkné Vánoce.“ Ohlédl se přes rameno. Smaragdově zelené oči se okamžitě odvrátily. Měřil si ji pohledem? Nitro jí zaplavilo příjemné teplo – překvapivý kontrast ve srovnání s promrzlými rukama

a nohama. Sáhla do kapsy pro fotoaparát. Má si Reeda Kimballa nenápadně vyfotit? Teď se už zas díval přímo na ni. Raději ne. V následujícím okamžiku vstoupil do stínu a šance pominula.

Jayne pustila topení na maximum a otočila vůz. Ve zpětném zrcátku zahlédla, jak se zavírá železná brána. Za ní, uprostřed lesa, splynul Reed Kimball se soumrakem. Jayne se konečky prstů dotkla vystouplé, dlouhé jizvy na tváři, pak prudce stáhla ruku a sevřela volant.

Reed Kimball nijak nesouvisí s nebezpečím doma ve Filadelfii. Jestli se nepřestane bát každého muže, kterého potká, zůstane navždy obětí – a s tím se nehodlá smířit. Nechodila přece tolik let na psychoterapii zbůhdarma. Kráčí vpřed a zařadila se do aktivního života. Bratři jí byli vždycky oporou a teď přišel čas, aby ona pomohla rodině. Podařilo se jí umořit dluhy, když rodinné finance spolkla léčba Dannyho zranění z války v Iráku. Konečně má pocit, že koná něco smysluplného.

V mysli na ni přesto útočily lži zachycené v celoživotní pasti. Jayne se sevřelo hrdlo. Neviditelná ruka svírající jí hrdlo byla stejně smrtící jak léto před několika roky.

Jestli budeš zticha, neublížím ti.

Za branou si Reed rozepnul bundu a díval se za odjíždějící ženou. Ledový vítr ho neúprosně vrátil do skutečnosti.

Tak *tohle* byla ženská. Bohyně války. Zrzavá, vysoká, s nekonečně dlouhýma nohama, přitom příjemně zaoblená. Chyběl jen rozevlátý smaragdový plášť a jednosečný meč osázený drahokamy. Navzdory modernímu městskému oděvu měl absurdní pokušení pokleknout před ní. Ani ta podivná jizva na tváři jí neubírala na kráse, ačkoli mu vrtalo hlavou, jak k ní Jayne Sullivanová přišla.

Nastoupil do vozu a vrátil se domů. Ta cizí žena ho nemusí zajímat. Na dvoře ho radostným štekotem přivítala Sheba, směska sibiřského husky s jinou, neznámou rasou. Reed fenku pohladil na přivítanou a vymanil nohu z jejího objetí. Ve dveřích ho čekal vytáhlý pubertální syn a v domě hřímal na plné pecky přehrávač. „Kdo to byl?“

„Zbloudilá řidička,“ zamumlal Reed a vyskočil z vozu. Rozhlédl se. Na domě obvykle hodnotil minimalistické řešení – rovné linie a sklo – najednou mu však moderní architektura připadala strohá a bezbarvá. Měl by rozvěsit vánoční osvětlení aspoň na keře. „Pomůžeš mi se dřevem?“ obrátil se na syna.

„Jasně.“ Scott zmizel v domě a za okamžik vyběhl v zimních botách a bundě. Zavřel za sebou, ale hlasité basy pronikaly i přes dveře. „Co tady dělala?“

„Neptal jsem se.“ Reed otevřel zadní část pickupu. „Dal jsem jí trochu benzínu a navedl na správný směr.“

„Kam má namířeno?“

„Prý do Huntsville.“ Reed si přitáhl blíž dlouhý kus kmene.

„Fakt?“ Scott popadl kmen za druhý konec. „Co tam?“

„Netuším.“ Reedovi začalo bušit ve spáncích. Mohl se zeptat, jenže slečna Sullivanová byla na jeho vkus příliš zvědavá. Stejně jako cizí lidi neměl rád ani otázky týkající se jeho soukromí.

„Divné, nemyslíš?“ nedal si Scott pokoj.

„Ne.“ *Možná trochu.* „Nic nám do ní není.“ Reed úzkostně hlídal své i synovo soukromí. Nedopustí, aby Scott znovu prodělal trauma z dotírajících médií.

„Určitě jede k někomu na návštěvu. Na prstech jedné ruky spočítáš, kolik po téhle silnici projede denně aut.“

„Prostě minula odbočku do města, Scotte. A dej už pokoj,“ napomenul Reed syna, kdežto v duchu připustil, že

Scott má pravdu. Co přivedlo Jayne Sullivanovou do téhle divočiny? Huntsville zimní turisty nikdy nelákalo.

S fenkou Shebou v patách přenesli kmen přes přední pokoj do zadní části domu, kde se nacházel speciálně navržený ateliér s velkými střešními okny. Na stropě byly instalovány konzoly se světly, která si Reed natáčel podle potřeby, a rolety nechával stále stažené. Umístili těžký náklad na pracovní stůl.

Scott pohladil hrbolatý tmavý výrůstek na bílém kmeni. „Pěkný suk.“

„Jo.“ Reed přešel dlaní po velké bouli vyrůstající z boku. Věděl, že jakmile odstraní odlupující se kůru, objeví na tomhle místě unikátní zrnitost a rafinovaně vířivě formované letokruhy, jak suk dlouhá léta rostl.

„Potřebuješ ještě s něčím pomoci?“

„Ne, díky, už si poradím.“

„Jdu dokončit úkoly,“ prohodil Scott přes rameno a rozběhl se ke dveřím. „Jo, tati, měl jsi dva telefony. Mae potřebuje něco opravit a šéf Bailey vzkazuje, ať se za ním zítra zastavíš na stanici.“

„Prokristapána, nejmíň stokrát jsem ho odmítl...“ Reedovi nesnesitelně bušilo ve spáncích.

Scott nastavil obě ruce v předstírané obraně. „Jen ti to říkám. Prý nejde o práci, jen chce využít tvých profesionálních zkušeností.“

„Aha. Tak promiň.“ *Co po mně může šéf místních policajtů chtít?* Reed si přitlačil dva prsty na spánek. Určitě se to týká policie, jinak by Hugh přijel sem.

„Tati?“ zastavil se Scott ve dveřích a sklopil zrak. „Napadlo tě někdy dát se dohromady s Brandonovou mámou?“ zeptal se.

Sakra. „Paní Griffinová je příjemná dáma, Scotte, ale jiskra nepřeskočila, jestli rozumíš.“ Scottův nejlepší ka-

marád Brandon měl velice atraktivní matku, Reeda však Becca Griffinová ničím nezaujala.

Scott rozpačitě přešlápl. „Chceš říct, že ne tím správným způsobem.“

„Přesně tak.“

„A líbí se ti tím „správným způsobem“ někdo jiný?“

Reedovi prolétla myslí Jayne Sullivanová s nádhernýma tyrkysovýma očima, ale zakroutil hlavou. Nemůže si dovolit nechat někoho vstoupit do svého života. Stejně by s ním žádná rozumná žena nerandila, kdyby se o něm dozvěděla pravdu. „Ne,“ odpověděl.

„Je to už dlouho.“ Scott postával na prahu, pohled upřený na špičky mokrých bot s nezavázanými roztřepenými tkaničkami. „Nevadilo by mi, kdyby sis někoho našel.“

„Rozumím.“ Oba však věděli, že se o to ani nesnaží.

„Jak myslíš,“ pokrčil Scott rameny.

Jakmile zmizel syn se Shebou v domě, Reed vytáhl z kapsy útržek papíru a poznamenal si pensylvánskou poznávací značku džípu slečny Sullivanové. Za laskavost projevenou policejnímu šéfovi si vyžádá protislužbu – nechá Jayne Sullivanovou lehce proklepnout. Možná začíná být paranoidní, ale ta přehnaně přátelská mladá žena se jevila poněkud nervózní.

Že by v něm cizí lidé budili nedůvěru? Nebo jde o něco jiného? Nejspíš znejistěl díky Scottově bujně představitosti. Na druhé straně opatrnosti není nikdy dost – obzvlášť s jeho minulostí.

Vytáhl z miniaturní ledničky v rohu dietní kolu a zvolna obcházel pracovní stůl. Místnost se ponořila do ticha jako krajina do zimní noci.

Scott, stejně jako jeho matka, miloval hlasitou hudbu, hluk a lidi, zatímco Reed toužil po klidu a samotě. Ve snaze potlačit myšlenky na manželčinu smrt a žádost Hu-

gha Baileyho se posadil na vysokou stoličku, popíjel kolu a prohlížel si ten krásný kus dřeva. Přál si, aby promluvil, jenže kmen zarputile mlčel. V surovém materiálu obyčejně okamžitě spatřil motiv – přinejmenším tvar, detaily později. Když teď čekal, až se kmen vysloví, čím chce být, v mysli mu vytanula jediná představa – atraktivní rusovláska s očima barvy Karibského moře.

Reed považoval za dost trapné zajet teď k Mae, které čirou náhodou patří penzion Black Bear Inn, kde se ubytovala jistá zbloudilá řidička, aby zjistil, co je třeba opravit.

Příliš trapné... Akt zoufalství. Počká do rána.

Vzal do ruky nůž a začal kmen zbavovat kůry. Později ho nahrubo ořeže řezbářskou pilou, ale nejdřív potřebuje dřevo procítit doteky. Vnímat jeho tvar a počkat, až se zrodí nápad. Možná přijde myšlenka, už když kmen oloupe. Nůž sjel a Reed se lehce řízl do konečku prstu. Pustil si na ránu studenou vodu a počkal, až přestane krvácet, pak ji omyl mýdlem. Nepříjemně štípala. Kdesi v hloubi mysli slyšel varování, že se něco změnilo. Něco, co neovlivní, ale co je nevyhnutelné. Zavadil o bílý kmen. V jeho životě se vyskytlo hodně suků, po kterých sjel nůž chybným směrem. A nechaly ho krvácet...